

FANTOMLJUD

Matilde Villegas Bengtsson

Tystnaden gav henne tinnitus. Den resonerade i örongångarna, skapade fantomljud och fick henne att hoppa till. Alltid redo, alert och med blicken på väskan, skorna, nycklarna. Med handen på telefonen, på skärmen som inte visade annat än bakgrundsbilden med Aleksas tandlösa barnleende. Det var så invariant, så inlärt, den där konstanta väntan på ett telefonsamtal. På att höra broderns röst, hämta bilnycklarna i glasskålen vid hallen och köra till ålderdomshemmet, till sjukhuset, till de rynkiga händerna och den stirrande blicken som inte förstod någonting.

Och tystnaden avbröt henne. På jobbet, framför eleverna, mitt i pilritandet på whiteboarden, i lärarrummet, med en brännande kaffeklunk mot gommen. Den avbröt henne i lyssnandet av Aleksas anförande om dagens händelser när hon gick med hoppande steg så ryggsäcken dunsade mot hennes rygg. På mobilen fanns det inga missade samtal, bara Samuels sms om vardagsbestyr, bara väninnornas facebook-uppdateringar. Från hennes bror var det tyst, från sjukhuset, från ålderdomshemmet. Ari hade bara ringt när det gällt något akut, och det akuta skedde konstant den sista perioden. Nu ringde han inte mer, allt hade blåst över, det fanns ingen kris, båda två jobbade på var sin sida staden och levde i sina egna familjebubblor. Den där sista grenen som knöt de samman hade brustit. Deras sista gemensamma nämnare. Nu fanns det ingen som bar på minnen av deras uppväxt, av deras skolmorgnar, deras första badkarsbad ihop eller deras första leksakstvist. Det var bara de.

Fantomljuden fick Samuel att lägga handen på hennes knä när de satt nedsjunkna i soffan och det bara var filmen och vinet och de, som för att hålla kvar henne i stunden, för att inte flyga

upp ur soffan i tron om att telefonen ringt. Fantomljuden fick henne att le ursäktande mot eleverna när hon gick tillbaka in i klassrummet med en stum mobil. Att läsa om samma rad i Aleksas sagoböcker flera gånger om utan att inse det.

Det hjälpte inte att hon slängt sista räkningen från begravningsbyrån, att blombuden vek sig över vaskanten och fällde kronbladstårar på middagsbordet eller att Aleksa gång på gång frågade vart de döda tog vägen. När mobilen lyste upp med Aris namn på så förberedde hon sig ändå på att hoppa in i bilen och köra till sjukhuset. På att möta sin pappas vilsna blick ovanför en slangpryd näsa. Hålla i droppkopplade händer som tafatt kramade hennes fingrar och frågade vem hon var och var han var.

Det hade varit så oftare efter mammas död. Pappa som glömde bort sig, hamnade på villovägar, stannade upp i rörelserna och gick ut i ålderdomshemmets korridor utan byxor, med katetern droppande ner i strumpor som korvade sig vid blå åderbräcksvader. Sedan var det inte bara minnet och förståndet, utan även hjärtat och därefter samtalet om lunginflammationen som blivit livshotande. Då hon ursäktat sig i mitten av undervisningen, hållit hårt om telefonen i ena handen och tittat över tonårshuvuden bort mot tidslinjecollaget de börjat med veckan innan sportlovet. I nästa stund var det ratten hon höll hårt om, sedan Aris hand då de satt vid sin fars sjukhussäng, ovanpå den gula sjukhusfilten och mindes att de var syskon.

När mobilen lyste upp med Aris namn och hon svarade stod hon i hallen. Bakom sig hörde hon Samuels steg, varma händer om axlarna, för att lugna ner den invanda rädslan och trötta beredskapen. I andra änden hörde hon Ari.

”Jo, så du vet det där anlagstestet jag fick göra på sjukhuset förra veckan. Det om pappa. Det kom tillbaka positivt.”

Matilde Villegas Bengtsson